

**Veronika
Bálková**

**Přechodné
období**

román

Přechodné období

Vyšlo také v tištěné verzi

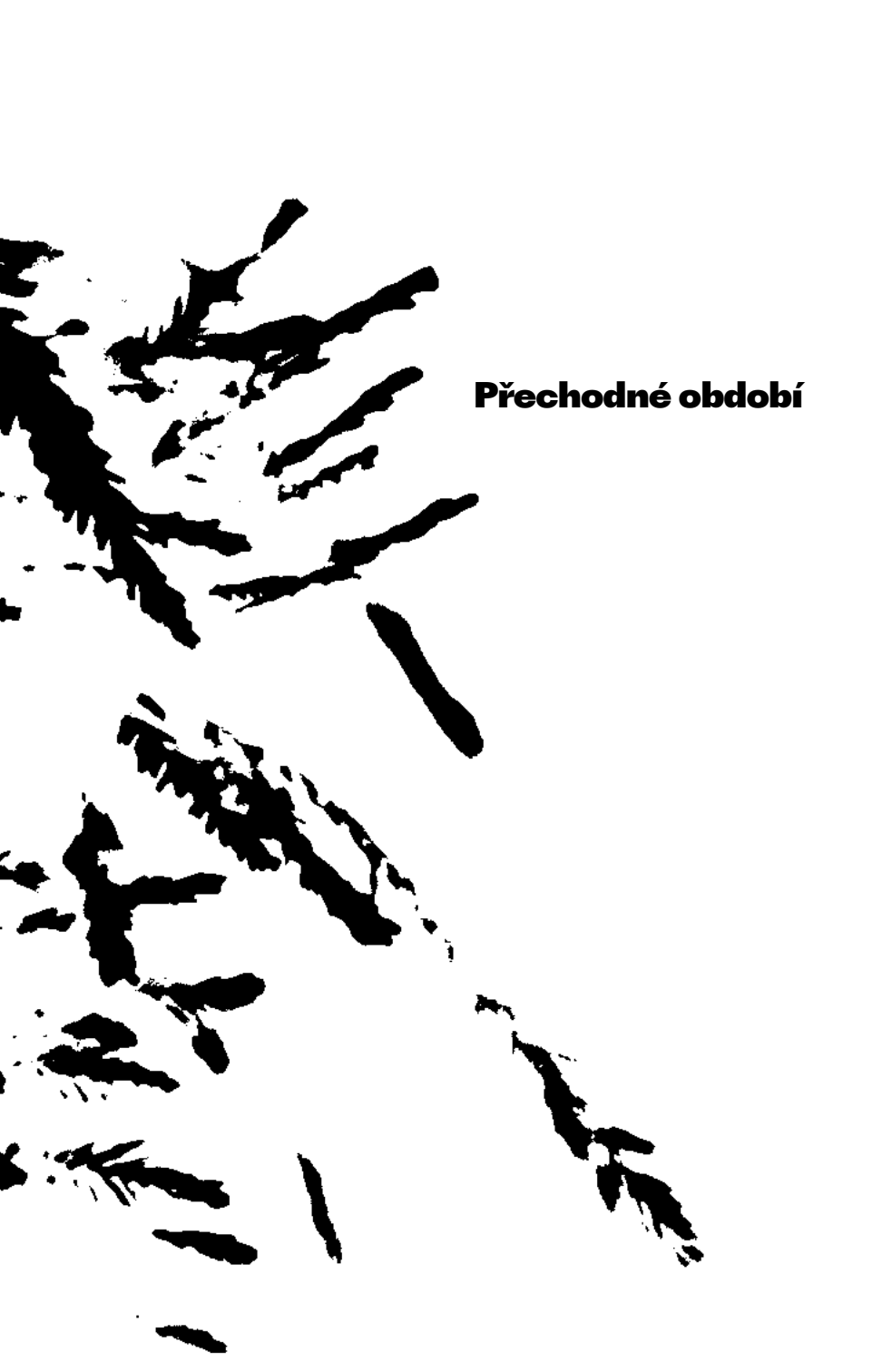

Veronika Bálková

Přechodné období – e-kniha

Copyright © Paseka, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

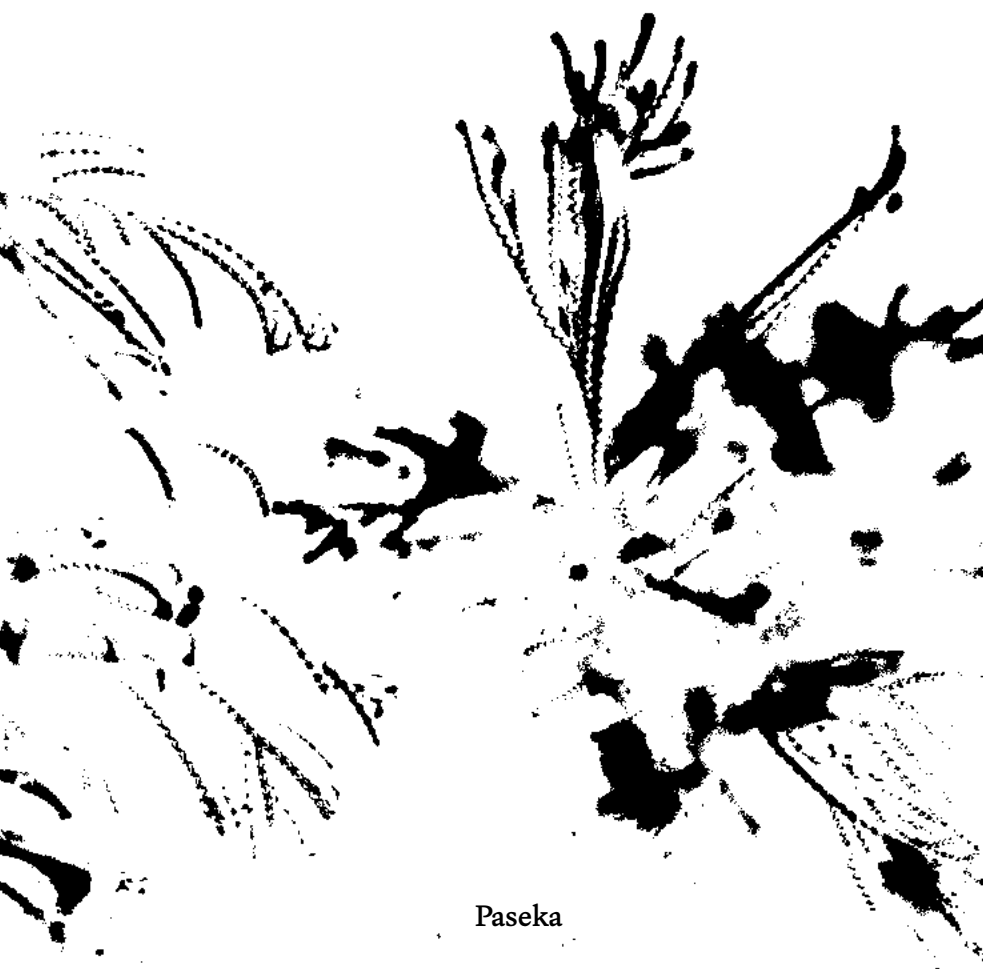

Přechodné období

**Veronika
Bálková**

**Přechodné
období**

Paseka

Vychází s laskavou podporou
Ministerstva kultury České republiky

MINISTERSTVO
KULTURY

PŘECHODNÉ OBDOBÍ

Copyright © Veronika Bálková, 2024

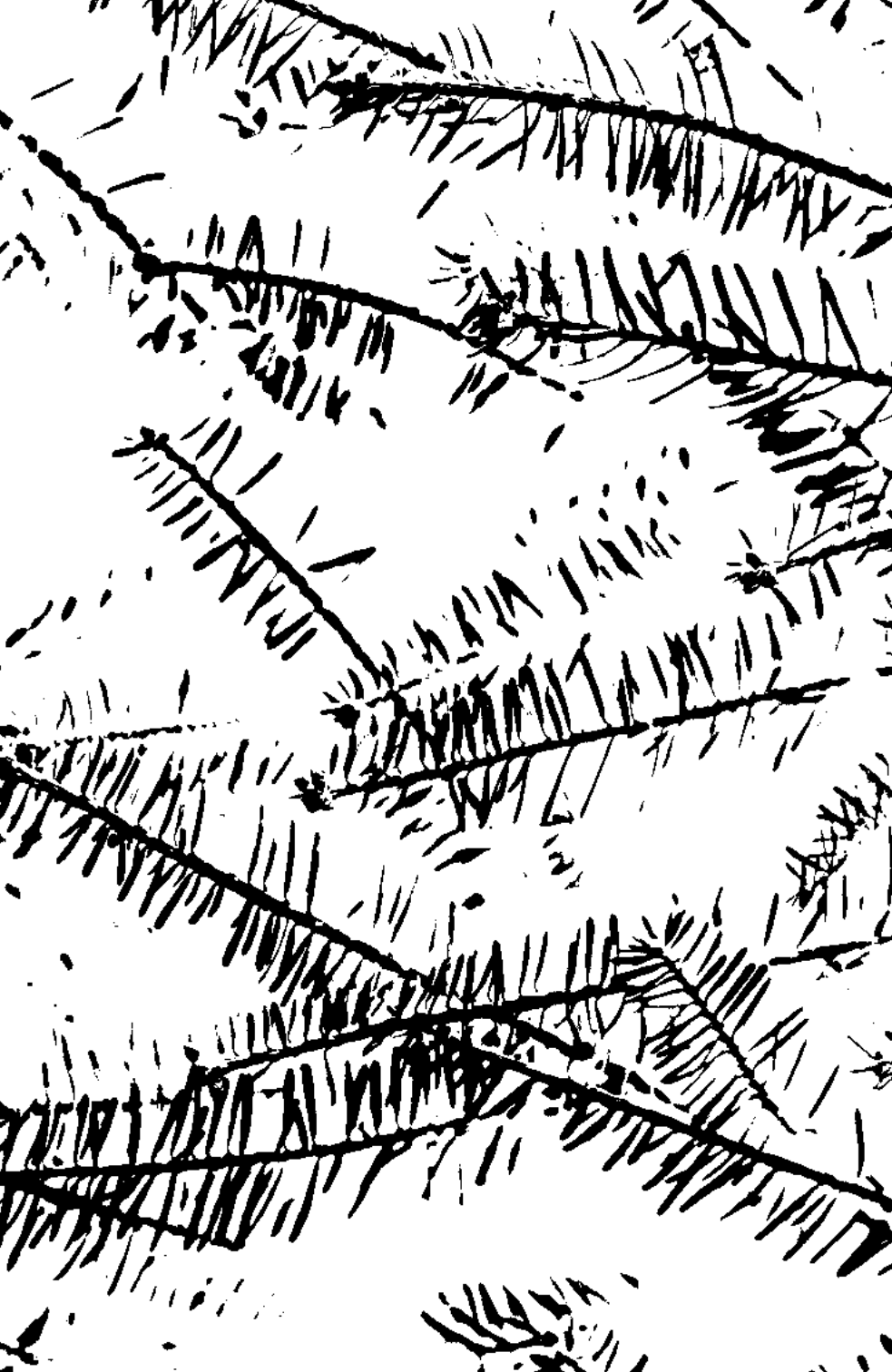
ISBN tištěné verze 978-80-7637-462-1

ISBN e-knihy 978-80-7637-559-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7637-560-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7637-561-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

I.

V lese ještě leží sníh. Cesty jsou rozmáčené, akorát ta, kterou v létě zpevňovali, je celkem suchá. Pes vymetá příkop, čenichem jede při zemi, břicho má úplně hnědé od bláta. Přemýšlím, jestli by nebylo lepší vyjít z lesa ven. Mohla bych to vzít přes louku ke kapličce a pak po silnici zpátky do vsi. Sebi už je vylítanej dost.

Slyším krkavce. Poslední dobou je slyším často. Dřív tady nebyvali. Jinak je les ještě tichý. Je bezvětrí a ptáci čekají na jaro. Zavolám na psa a můj hlas zazní v lese cize.

Pojď, vezmeme to tudy.

Stočíme to nejkratší cestou. Nechodím tudy ráda, je tady paseka po kůrovcové těžbě. Jen uprostřed stojí modřín, co koncem zimy vypadá mrtvě. Sebi se zdržuje u hromady větví, ale za chvíli se rozběhne za mnou. Cesta vede loukou a stáčí se ke vsi. Pás sněhu lemuje jen hranu lesa, pak už je louka holá. Sebi strká nos do děr po hraboších a je trochu problém držet tempo vycházky, protože zdržuje. Krajina v předjaří je na procházení ideální. Vše je ještě holé, listnaté stromy, keře. Stařina na louce je nízká, i zsedlé lodyhy kopřiv lehly k zemi. Všechno je trochu smutné, ale naplněné předzvěstí jara, které nakonec vždycky přijde. Absence listů umožňuje nové pohledy. Rozměr krajiny je jiný.

Cesta klesá k potoku, až ho přejdeme, bude ke kapličce už jenom kousek a pak půjdeme po asfaltu a přestane se mi pořád něco lepit na boty. Myšlenkami už zabíhám domů, bude kolem čtvrté, až se vrátím, mám hlad. Uvědomím si, že pes se zpozdl. Otočím se a vidím ho daleko v louce. Něco tam leží.

Sebi, volám ho, zvedne hlavu, ale nevrací se. Zřejmě je to zajímavější než já.

Sebi, pojď, volám znovu. Teď už se ani neobtěžuje otočit. Občas to dělá u nějaké myši díry. Budu pro něj muset dojít. Leží tam něco docela velkého. Je to tmavé a zdálky nenápadné. Jak se blížím, vidím, že je to nějaké zvíře. Mrtvé zvíře.

Sebi, volám znovu na psa, nechci, aby zdechlinu očichával.

Je to pták. A pořádný.

Sebi, k noze, odvolávám psa. Neochotně se mi šourá naproti.

Přijdu až k mrtvole. Je to dravec, veliký. Větší než káňata, která vídám teď v zimě často sedět na stromech podél silnice do města. Mnohem větší. To bude orel. Vypadá divně. Pařáty má zvláště zaťaté, jako by se pevně držel bidýlka a to mu někdo vyškubl. Křídla roztažená, hlavu divně vymknutou ke straně a zobák zabořený do mokré trávy. Nejdřív mě napadne, že ho někdo zastřelil, ale nevidím krev. Asi by ho tu nenechal ležet. Pak mě napadne, že je otrávený. Možná tu někdo nasypal hrabošům do děr jed a on snědl zas hraboše. A Sebi ho očichával, snad se mu nic nestalo. Až se vrátím domů, zavolám veterináře.

V kapse mám mobil, mohla bych mu zavolat hned, říkám si. Ten pták je asi otrávený, neměl by tu ležet.

Telefon chvíli vyzvání, ale vezme mi to: Marek, prosím.

Dobrý den, Finková z Borkova.

Dobrý den, paní Finková, co potřebujete? Jsem zrovna v kravíně.

Pane doktore, já našla mrtvého orla. Teda myslím, že je to orel. Vypadá divně, asi bude otrávený. Mám tu psa. Než jsem ho chytla, tak toho ptáka očichával.

Nesahala jste na něj?

Ne.

Tak na něj nesahejte. Kde jste ho našla?

V louce nad kapličkou. Směřem na Chlumeck.

Jak vypadá?

No, má zaťaté pařáty. A jakoby roztažená křídla.

Já tam zajedu. A zavolejte policajty.

Mám tu počkat?

No určitě, já přece nevím, kde tam leží.

Jasně.

Vezmu si psa na vodítko a odvedu ho kousek dál. Buší mi srdce, když vytáčím policajty.

Policie České republiky, ozve se ženský hlas.

Dobrý den, tady Kateřina Finková. Našla jsem na vycházce se psem mrtvého dravce, pravděpodobně orla. Asi otráveného. Volala jsem veterináře, ten mi řekl, že mám volat policii.

Dobře, kde jste ho našla?

Kousek od obce Borkov.

Kdy jste ho našla?

Před chvílkou, ještě jsem na místě.

Sahala jste na něho?

Ne.

Dobře. Sdělte mi, prosím, vaše údaje, adresu, telefon...

Nemám představu, jak dlouho můžu čekat na veterináře. Nejsem dobře oblečená, abych mohla stát dlouho na místě. Nevím, kdy může dorazit policie, určitě to pro ně není žádná priorita. I když je to vlastně vražda. Svého druhu. Kdo ho tak mohl otrávit? Hraboše by tu nikdo likvidovat neměl, na to je třeba povolení a určitě by to věděl starosta a varoval nás kvůli psům. Ale taky je možné, že to sem někdo sype bez povolení. Tahle louka se jen kosí. Myslím, že tu hraboši nijak neškodí. Ten pták to mohl sežrat jinde. Přemýšlím, kde se v okolí ještě pěstuje obilí. Nebo řepka. Kde to naposledy žlutě kvetlo? Přijde mi, že se všude už jen pase. Krávy patří Vondráčkům, ti hospodaří skoro všude v okolí. Na jednom poli měli loni jetel inkarnát, temně červený, jinak si nic nevybavím. Že by Vondráčkovi hubili hraboše, mi nepřijde. Ale babička mi vždycky říká, Ty vůbec nevíš, čeho jsou lidi schopný.

Vytáhnou mobil a mrtvého orla vyfotím. Kromě zjevné křeče na něm nepozoruju nic divného. Je nádherný. Jeho zobák je impozantní. Třeba je to orlice. Erbovní zvíře Moravy i Slezska. Vznešené a reálné, ne jako dvouocasý lev. Nejraději bych mu vytrhla ocasní pero a vzala si ho na památku, ale vím, že na něj nemám sahat. Mám sice rukavice, ale nezkusím to. Je mi zima, a tak začnu se Se-bim na vodítku kroužit okolo.

Asi v půl páté zahlídnu veterinářův teréňák. U kapličky to ohne ze silnice a dojede až k potoku, dál to nejde. Vyrazím mu kousek naproti. Nejde sám, ale s Vondráčkem. Asi ho nabral v kravíně. Jsem ráda, že nejde s Michalem, ale se starým.

Dobrý den, zdravím a oni pozdrav opětuji. Veterinář hladí psa. Zním ho jenom z ordinace, kde chodí v bílé a působí respektuhodně. Teď má na sobě kalhoty od Banneru a vypadá, že si odskočil z myslivecké schůze. Vedu oba na místo nálezů.

Doktor Marek sáhne do kapsy, vytáhne chirurgické rukavice, obratně si je natáhne a ptáka otočí.

Volala jste policii? zeptá se.

Ano, hned jak jsem domluvila s vámi. Řekli mi, ať na nic nesahám a že přijedou.

Je to jasná otrava, konstatuje. Budou ho muset vzít na veterinární ústav na toxikologii, aby se určil jed. Ale tipuji karbofuran. Ten to bývá většinou.

Kdo to mohl udělat? ptám se.

Já už tyhle pesticidy nemám, vloží se do toho pan Vondráček. Jak to zakázali, všeho jsme se zbavili. Stejně už nepěstujeme řepku ani kukuřici. Lepší dát to pryč, když se to nesmí používat.

A kdo by ho mohl mít? zajímá mě.

Oba krčí rameny.

Mohl to sežrat jinde?

Spíš ne, ta otrava je rychlá. Rozhodně ne nijak moc daleko. To necháme na policii.

Myslíte, že ti něco vyšetří, pochybuju. Tohle je pro ně asi dost málo zajímavá věc. Jestli nepřijedou do půlhoďdiny, začne se smrákat.

Myslím, že mají na tyhle otravy nějakého koordinátora. Četl jsem o tom v našem časopise. Jako odborném.

Ani jsem nevěděl, že tu orli jsou, říká pan Vondráček.

Ani já, přidávám se.

Je mi zima. Sebi se nudí. Už bych byla dávno doma. Objímám sama sebe, abych se zahřála.

Jestli chcete, běžte domů, nabídne mi pan Vondráček, My tady s doktorem počkáme.

Vypadáte zmrzlá, konstatuje veterinář. Mám vás v mobilu, když tak zavolám.

Asi jo, je fakt kosa a já se moc neoblékla. Stejně tu k ničemu nejsem, tak já půjdu, na shledanou.

Pěknej večer, zdraví pan Vondráček. Na shledanou, loučí se doktor.

Vydám se domů. Úplně mi ztuhly prsty na nohou, palce skoro necítím. Snažím se prošlapovat chodidla, abych si je rychle prokrvila. Nejraději bych se rozběhla, ale je mi to hloupé. Slunce už je docela nízko. Přijíždět policejní auto nevidím. Za čtvrt hodiny jsem doma.

Barák je zavřený, klíče našťestí mám. Na stole leží papír: *Šla jsem pro med.* Starým hadrem trochu otřu Sebimu břicho a tlapy, aby nenosil po baráku bordel. Dám vařit vodu na čaj. Sednu si na bobek a opřu se zády o radiátor. Jsem ráda, že tu babička není a nikdo na mě nemluví. Zavřu oči a čekám, až konvice vypne.

V šest hodin, kdy už se na západě rozlévají červánky a musela jsem dávno rozsvítit, babička stále není doma. Určitě se zapovídala s bratrem, s největší pravděpodobností jí nalil slivovici nebo višňovici a nejspíš ne jednu. A jak znám babičku, vzala tam něco dobrýho. Už mi není zima a nemám ani hlad, Sebimu jsem dala žrát, tak umyju nádoby a půjdu k sobě.

U druhého talíře se ozve telefon. Skryté číslo.

Poručík Krátký, ozve se. Jste Finková Kateřina, bytem Borkov patnáct?

Ano.

Hlásila jste nález kadáveru orla mořského?

Ano.

My jsme ho nenašli, jste ochotna jít s námi na místo?

Dobře, ale chvilku mi to bude trvat. Je to od nás tak patnáct minut. Kde přesně jste?

Stojíme v té louce nad potokem.

A nikdo tam není? Pan Vondráček a pan Marek?

Prosím, přijďte co nejdřív, to vám sdělím tady.

Vůbec to nechápu. Natáhnu si spodky pod kalhoty, nebudu už nic riskovat. Vezmu si vlněný svetr s rolákem a místo péřovky, která je tenká a musím se v ní hýbat, aby mi bylo příjemně, si zapnu zimní bundu. Sebi je hned na nohou, ale neberu ho. Všechno mi to trvá dvě minuty a zamykám barák. Zapomněla jsem na babičku. Volat jí nechci, protože skoro běžím.

U kapličky opravdu stojí policejní auto i doktorův teréniák a v louce vidím tři postavy. Dvě jsou v uniformě, třetí v zeleném.

Představíme se navzájem, druhý policista je podporučík Bělina. V rozpacích se dívám na veterináře, Kde máte orla? pokládám mu mlčky otázku. Krčí rameny, neříká nic a poručík Krátký se ptá, kde jsem ptáka našla, ať mu všechno popíšu. Snažím se najít přesně to místo, ale louka je všude stejná, metr sem, metr tam, žádné stopy nikde nejsou. A šíří se rychle. Lituju, že jsem nevzala Sebiho.

Mám ale fotky, říkám policistům a půjčuju jim svůj telefon. Je tam i čas, kdy jsem je vyfotila. Asi na dvou je vidět i můj pes.

To je fajn, chválí mě poručík.

Nechápu ale, jak mohl zmizet, říkám. Vždyť tady pan doktor a ještě pan Vondráček tu měli zůstat, než přijedete.

Vondráčkovi volala žena, že se telí kráva, co jsem se na ni byl dívat. Tak jsem ho rychle vezl do kravína a vrátil jsem se hned zpátky. Trvalo to tak dvacet minut. Jenom jsem na ni kouknul, probíhalo to standardně. Když jsem přijel, orel už tu nebyl.

Takže se ani nezjistí, co mu bylo, říkám.

Budeme to vyšetřovat. Sepíšeme s vámi záznam. Požádáme vás o ty fotky.

Dobře. A kde to sepíšeme? Já bych vám nabídla, že půjdeme k nám, ale babička by to asi nerozdejchala.

Jako nás? ptá se podporučík.

To není nic proti vám osobně. Na úřadě bude zavřeno, v hospodě to je asi blbý, přemýšlím, kam dál.

A já tady nebydlím, vysvětluje veterinář.

Sepíšeme to v autě, my jsme zvyklí, uzavírá poručík Krátký a jdeme k autu.

Slunce už skoro zašlo a na západě se na bledém podkladu roztáhly dlouhé modrošedé mraky. Les teď vypadá jako atrapa, temné haluze proti potměnému nebi. Vracíme se přes louku k cestě, jdeme za sebou v řadě, nejdřív policajti, pak já a za mnou veterinář. Lávka přes potok má zábradlí jen z jedné strany a je úzká, lezeme na ni po jednom. Za potokem už je cesta širší. Veterinář mě dožene a srovná se mnou krok.

Já vás pak odvezu, ať tu neběháte po tmě.

To jste hodnej, ale mám to kousek.

Ne, pojedete se mnou, nenechám vás po tmě. Zvlášť když tu choděj zloději orlů.

To mě nenapadlo. Zloději orlů. Ještě jsem neměla čas to zpracovat. Co se stalo, kdo ho odnesl, proč. Zatím mě jen napadlo, že v tom má sám prsty. Možná se Vondráček těch pesticidů ve skutečnosti nezbavil a veterinář mu pomohl. Přijít o takového klienta by asi nebylo ideální.

Měla jsem vzít psa, říkám mu.

No, ten by vás zachránil, pochybuje.

Nemohl se otrávit? ujišťuju se znovu.

Ne, pokud nic nesežral nebo ho nebral do huby. Sledujte ho, když tak volejte.

Dá se mu pomoci?

Při malých dávkách jedu je nějaká terapie stanovená. Nikdy jsem se s tím ale nesetkal. Asi si to budu muset nastudovat. Ten pták se tady v okolí otrávil, někdo sem tu návnadu dát musel a třeba ještě někde leží. Dávejte si na psa pozor.

Policijti nás nechají sednout do auta na zadní sedadla. Poručík vytáhne tiskopis úředního záznamu a začneme vyplňovat kolonky. Nemám s sebou občanku.

Přineste ji zítra, říká mi. Přijedeme se psododem. Má speciálně vycvičeného psa na vyhledávání otrávených zvířat. Projde to tady. Myslím, že by mohl ještě něco najít. Obvykle se jich najde víc. Máme teď na tohle koordinátorku v Praze, ta nám sem toho psododa posílá. Budeme tu s ním, když něco objeví, musíme to zajistit.

Sepisujeme záznam. Jak Sebi našel orla, jak jsem volala veterináře, jak přijeli, jak ho otočil v rukavicích. Doktor popisuje, jak vypadal, křečovitě roztažená křídla, zaťaté pařáty. Žádné známky rozkladu, ležel tam maximálně několik hodin, řekl bych tak dvě až tři. Ne, nikoho jsem neviděla, neslyšela jsem žádné auto, motorku, ani

jsem nikoho nepotkala v lese. Když jsem se vracel z kra-
vína, viděl jsem tady na té silnici projíždět auto. Jelo
akorát směrem ke vsi, já přijel z druhé strany, od kra-
vína. Ne, nevím, co to bylo za auto, bylo to osobní auto,
tmavé, značku vůbec nevím, bylo to daleko a nevěnoval
jsem mu pozornost. Ano, jestli si vzpomenu, dám vědět.

Tak děkujeme za spolupráci, hezký večer. Zítra při-
jedeme v deset.

Veterinář vytáhne z kapsy ovládání a auto zabliká.
Otevře mi dveře, pak auto obejde a sedá si za volant.

Máte hezký auto, pochválím mu ho. Chlapi to mají
rádi, hlavně tady na venkově je to pro ně dost zásadní.

Mám tu trochu bordel, říká. Včera jsem vezl kozu.

To mě rozesměje.

Konečně se taky zasmějete, řekne a nastartuje. Kde
přesně bydlíte?

Jedťe do vsi, já vám řeknu.

Rozjedeme se, policajti tam ještě stojí, asi si skládají
ty papíry.

Máte nějakou teorii? ptám se ho. Kdo ho mohl od-
nést?

Řekl bych, že ten, kdo ho otrávil.

Myslíte, že tam někde byl, že nás viděl?

To nevím. Ale musel to udělat rychle, měl na to ako-
rát dvacet minut. Když jsme s Vondráčkem odcházeli, ni-
koho jsem neviděl. Ani auto nejelo. Ale něco vám řeknu,
přišlo mi, že to auto, co jsem viděl potom, když jsem se
vracel, mohlo být mladýho Vondráčka.

Michala?

No. On má takovej ten vytuněnej výfuk, ne?

No, to má. Proč jste to neřekl policajtům?

Možná je to falešná stopa. Nechtěl bych někomu ublížit.

Rozumím. A proč to říkáte mně?

Abyste si na něho dala pozor.

Už jsme tady, tady mi zastavte, prosím.

Zabrzdí. V domě se pořád nesvítí. Sebi stojí u branky a civí.

Děkuji za odvoz, říkám a šátrám po klice.

Bydlíte sama? zeptá se, nejspíš si všiml temných oken.

S babičkou, asi se zasekla u bratra.

Jo vlastně, říkala jste, že k vám nemůžou policajti kvůli babičce.

No, to je taková stará historie, pěkný večer, vylézám z auta a prásknu dveřmi, jak jsem zvyklá. Omluvně se otočím a zamávám mu do okna. Trochu se usměje.

Sebi nadskakuje za plotem. Asi bych ho měla vzít a jít s ním pro babičku. Ale zase ještě není tak pozdě, je sedm.

Tentokrát jsem neprochladla. Na sporáku stojí hrnec se zbytkem bramboračky, tak si ji přihřeju. Papír *Šla jsem pro med* zmuchlám a hodím do koše na papír. Jím skoro studenou polívku a napadne mě, že je něco špatně, když já čekám na babičku a říkám si, kde je, místo aby tady seděla babička a strachovala se o mě. Po večeři jí volám, ale její telefon slyším vzápětí. Nechala ho ležet na polici, nevšimla jsem si ho. Jestli nepřijde do osmi, půjdu jí naproti.

V osm hodin pět minut zamykám barák. Strejda Karel bydlí na druhé straně vsi. Jako jeden z mála má ještě pozemky, les, králíky, kurník a včelín. Žije sám, stejně jako babička. On k babičce chodí tak třikrát do roka. O Velikonocích na koledu, potom na Štěpána na oběd,

a když má babička narozeniny. Babička k němu chodí pořád, pod různými záminkami, nejčastěji ale proto, že má o něj starost a nosí mu jídlo. Je chladno. Jdeme svižně, kolem hospody, kde se svítí, kolem domů, kde se modrají obrazovky televizí, kolem zahrad, ve kterých se rozčílí pes a rozštěká celou ulici. Zvoním u dveří, aby o mně věděli, ale nečekám, protože dveře do dvora se nikdy nezamykají. Za chvíli se otevrou dveře do chalupy a v nich stojí babička.

To jsi ty, Káto? diví se.

Ahoj, čekáš někoho jinýho?

Ne.

Ať jde dál, slyším strejdu.

Na stole je půlka bábovky, hrnky od melty a spousta věcí, které tam nepatří. Lupa, kombinačky, špulka nití... Nůžky, hříbek na štipování ponožek.

Zapomněla sis telefon, vyčítám babičce.

A stalo se něco?

Ne, jen jsem měla už obavy.

Nechala jsem ti vzkaz.

Sedni, říká mi strejda a ukazuje na lavici. Dáš si slivovici?

A jo, dám.

To je dobře, říká strejda a jde pro láhev.

Sebi všechny obejde a pak si lehne a složí si hlavu na packy.

Co je s tím psem? ptá se strejda.

Nic, už by byl v pelechu. Nebo se ti zdá divnej?

Že tak smutně kouká, vysvětluje strejda.

Našli jsme otrávenýho orla. Dneska. Odpoledne.

Co to říkáš? diví se babička. Jakýho orla?

Vytáhnu telefon a ukážu jim fotky.

Tady orli nikdy nebyli, říká strejda. Viděl jsem tu spoustu vzácných ptáků, bekasiny, chřástaly, sovy jsme měli roky na půdě... A taky kalousi bydleli tam na kraji lesa. Jak ty mladý kvíleli, pamatuješ, Maruško, ale orli? To nepamatuju, ty už byli po válce vybitý. Takovej krásnej pták. Jak to může někdo zabít?

Zítra přijedou policajti se psovodem a budou dohledávat další otrávený ptáky. Možná najdou i ty návnady.

Kde žes ho našla?

Na louce za kapličkou.

To je na obecním. Seče tam Vondráček.

On tam asi jen pošel, mohl to sežrat jinde. Veterinář ale říkal, že ta otrava je rychlá. Že se udusí.

To je strašný. Káťo, dej si bábovku, vybízí mě babička.

Kopnu do sebe slivovici, sním bábovku a cítím se na jednu strašně unavená.

Babi, půjdeme, jo?

Když už stojíme před chalupou a strejda za námi zavřel, ptám se babičky, kde má ten med.

Ale prosimtě, řekne a jdeme domů.

Ve tři čtvrtě na deset odcházím z baráku. Psu jsem nechala doma, ale mám občanku pro poručíka Krátkého. Zdá se mi, že není taková zima. Cestou míjím Lucii, která roznáší poštu. Před krámem stojí dva místní po-matenci a drží si lahváče. Hospoda má ještě zavřeno, ale na vývěsce už je čerstvé denní menu. Zase krémová polívka, rozčiluje se tam sám pro sebe pan Kajbar. Co mu umřela žena, chodí si pro oběd občas do hospody. Jinak je všude prázdno, děti jsou ve škole, většina dospělých

v práci a zahradnická sezóna pár týdnů před námi. Do-
stanu se za ves a kráčím po asfaltce. Vzpomenu si na
drzého veterináře, který mě tudy včera vezl. Že mě ne-
nechá chodit samotnou a jestli bydlím sama? Dost drzej
chlap.

U kapličky stojí policejní auto a ještě jedno, stříbrný
pick-up. Postává tam několik lidí, policajti, nějaký pán
v outdoorové bundě, náš starosta a dva psi.

Dobrý den, ahoj, zdravím.

Vytáhnu občanku a podávám ji Krátkému.

Díky, říká a jde do auta zapsat si číslo do bloku.

Já jsem Mirek Starý, představuje se mi chlápek v out-
doorovém, Vyhledávám otrávená zvířata. Vy jste toho
orla našla?

Ano.

Tak nás tam vezměte.

Jdeme zase na louku, ještě delší procesí než včera.
Psi běhají na volno kolem. Všichni mlčí a jdou za mnou.

Bylo to někde tady, zastavuju.

Dobře, řekne stopař a přivolá psy. To je Flex a to je
Bary, představí je. Připevní jim speciální obojky.

Tak jdeme do akce, kluci, říká jim. Psi dostanou po-
vel a začnou hledat. Zatímco předtím běhali spolu, teď
se z nich stali dva individualisté a každý si hlídá svoji
stopu. Nevím, proč mám představu, že za chvíli něco
vyčuchají a bude po všem. Trvá ale docela dlouho, než
první z nich, je to Bary, označí místo původního nálezu.
Postáváme v louce a bavíme se s psovodem. Vysvětluje
nám práci psů. Policisté se docela zajímají, sami nemají
zkušenosti. Všichni to známe jen z médií, že někdo otráví

vydru nebo dravce. Pavel, starosta, říká, že nechápe, jak to mohl někdo udělat.

Vždyť na něj tady Katka mohla sáhnout a ublížit si, nebo to její pes mohl trhat. Já mám ohaře, ten by se do toho určitě pustil. Vždyť ho mohly najít děti.

Samozřejmě to pár psů už odneslo, potvrzuje psovod. Psy to láká, nejsou cvičení nedotýkat se uhynulých zvířat.

Po pár minutách přibíhá Bary a štěká.

Něco máme, říká psovod a všichni jdeme za psem. Na hranici lesa ve zbytcích sněhu leží další pták. Je taky velký, celý černý. Krkavec. Policisté ho fotí a potom ho v rukavicích přendají do igelitového pytle, na který fixem napíší 1. Netrvá to dlouho a i Flex najde svého krkavce. Dvojku. Nevím, proč mě napadne, že i krkavec je erbovní zvíře. Ze znaku Schwarzenbergů. Trochu morbidní.

Flexův nález není z louky, ale z lesa. Udělalo se mi skoro špatně, když jsem viděla, kde ho našel – u hromady větví na pasece, přesně té, u které se včera zdržel Sebi. Psi pátrají dál, pouštějí se do lesa ve směru, kudy jsme včera nešli. Les dnes působí jinak, víc svěže, přátelštěji díky slunci, které svítí a docela hřeje. Ve větvích se proberou ptáci a vyzpěvují. Nejdeme po cestě, ale terénem, pod nohama co chvíli praskne větev. Zvuky lesa jsou jiné, není slyšet ani krákání krkavců. Snad to není tím, že jsou všichni mrtví. Vidala jsem jich tu víc.

Nevzpomněla jste si na nic? ptá se mě podporučík Bělina.

Ne, vrtím hlavou. Akorát tam u té kopice klestí, kde se našel druhý krkavec, tak včera můj pes taky číchal. Zdržoval, odvolala jsem ho, ale moc se mu nechtělo.

A taky si vybavuju, že ti krvavci byli dost slyšet, někde tady podle mě hnízdí. Myslím, že tam v těch borovicích, za pasekou na druhé straně cesty.

Chodíte sem často?

Ano, pravidelně, mám různé cesty a chodím podle nálady. Někdy do lesa ani nechodím.

Ale včera jste šla.

Ano, ale bylo tu mokro, proto jsem se nevracela lesem a šla jsem přes louku.

Takže v době, kdy jste tu šla, už byli nejspíš mrtví i ti další ptáci, podle zájmu vašeho psa.

Zdá se to dost pravděpodobné.

No vidíte, chtěl jsem vás poslat domů, že s námi nemusíte chodit, ale asi by to byla chyba, chválí mě doporučík. Dáme to pak do zápisu.

Chodíme po lese skoro dvě hodiny. Jdeme kruhem a postupně se vracíme k louce. Najdeme ještě dva mrtvé ptáky, káně a dalšího krkavce. Máme už čtyři pytle. Minuli jsme i jednu újeď, ale ležela tam jen kukuřice a starý chleba.

Vždycky jsou to dravci nebo krkavcovití. Straky, vrány, krkavci, vysvětluje stopař Mirek, když policisté fotí další nález. Prostě mrchožrouti. A občas se najde i kuna nebo liška.

Je možné, že ty návnady někdo stihl odklidit, ten, kdo sebral toho orla, spekuluju, když tam tak postáváme.

To se nedá vyloučit.

Nakonec ale zbytky návnady najdeme. Jsou v té louce, akorát tak o dvě stě metrů výš. Louka je dlouhá a i z horní strany hraničená lesem. Zvedá se do mírného kopce. Při kraji lesa posed, ze kterého mají ostrostrělci

krásný výhled přes celou louku až ke vsi. Teď je vidět i pár chalup, v létě je ale zakryje zeleň olší a vrb kolem potoka.

Asi třicet metrů od posedu leží podivná hmota.

Co to je? ptá se starosta.

Já bych řekl, že to jsou placenty, říká psovod Mirek. Už jsem to jednou viděl.

To je pěkněj humus, konstatuje poručík Krátký. Udělám videozáznam, říká a všichni kousek odstoupíme, aby mohl hromadu natočit.

Podporučík Bělina vytáhne z kapsy pásmo a přeměří návnadiště. Metr dvacet na metr padesát pět. Policisté odeberou vzorky.

Co s tím, to tu asi nemůže zůstat, řeší to starosta.

Nakonec se dohodneme, že to zatím přikryjeme dvěma rozříznutými pytli. Při okrajích se zapíchnou klacky, do rozmáčené půdy to jde celkem snadno. Psovod prochází ještě oblast za návnadištěm z druhé strany. Jsem už unavená. Můžem tudy chodit ještě další hodinu. Je skoro jedna.

Nechcete si dát oběd? volám na něho. V hospodě mají obědy do dvou.

Ne ne, doděláme to. Psi se unaví a budou spát v autě, já to zvládnou.

Rozloučím se s nimi. Pavel mě prosí, ať za ním přijdu odpoledne do kanceláře.

Kolem třetí vyrazím na úřad. Na sekretariátu sedí Karin a důležitě něco klepe do klávesnice. Píše všema deseti. Všema deseti nehty, řekla bych.

Ahoj, jdu za Pavlem.

Ahoj, je u sebe, říká mi a pohledem mě sjíždí odshora dolů. Prý jsi našla mrtvého ptáka.

Orla.

No. Hm. Toho orla.

Našla jsem ho včera. Odpoledne.

Dveře starostovy kanceláře se otevrou, Ahoj, slyším tě, pojď dál. Udělej nám, prosím, kafe, otočí se na Karin, Dáš si kafe, ne?

Ale jo, dám.

Tak pojď, zavírá za mnou dveře. Tady si sednem, ne-
úřadujem, ne, řekne a posadíme se ke konferenčnímu
stolku v rohu kanceláře. Nad starostovým stolem visí
letecký snímek obce. Je na něm přesně vidět, jak se malá
návesní ves chaoticky rozrostla všemi směry, akorát jako
zub v ní trčí strejdova chalupa s pozemky.

No, takže nám tady po katastru nějaké zmrd rozha-
zuje otrávený sračky, připomíná mi Pavel, proč jsem přišla.

Dá se to tak říct.

Mně se to vůbec nelíbí a chci vědět, kdo to je, ať po-
licajti zjistí, co chtěj, stejně nezjistí nic.

To je možný. Oni tě dnes přizvali? ptám se na věc,
která mi vrtá hlavou.

Volal mi kolem deváté ten poručík, že sem jedou a že
mě informují, abych věděl, že budou šetřit kolem obce.
Říkal, že je to obecné ohrožení. Ptal se, zda k tomu ne-
mám nějaké informace. Jestli už se tu něco podobného
stalo a jestli by se za mnou mohli zastavit. Zeptal jsem
se, jestli se můžu přidat, a řekl, že s tím nemají problém.

Našlo se ještě něco, když jsem odešla?

Našli ještě jednoho krkavce. Ten byl ale docela blízko
těch návnad. Pak už nic. Chodil tam s těmi psy ještě

asi hodinu. Policajti se mnou odjeli sem na úřad a se-psali záznam. Psovod pak volal, že už nic nenašli a že odjíždí.

Já si myslím, že ti krkavci byli asi terčem toho útoku, říkám. Ten orel se k tomu přimotal, myslím, že ho nikdo zabít nechtěl. Stejně to káně. Takže bych se ptala, komu vadí krkavci.

Podle mě to byli myslivci. A dost možná tam lákali na ten humus cokoli, po čem by mohli střílet. Asi divočáky.

Ty by ale nechtěli otrávit. To je blbost.

No, ale my nevíme, kdo tam dal ten jed. Bylo to u posedu. Hele, může to být někdo úplně jinej než ten, kdo tam dal ty placenty. A navíc, jestli jsou to placenty od krav, tak odkud, co?

Od Vondráčků.

Přesně, od Vondráčků.

Ale nemusí, mohl to někdo přivést i od jinýho zemědělce.

Vstoupí Karin a na tácu má kávy a vodu. Položí to před nás a mlčky odchází.

Přines nám, Karin, becherovku, volá za ní starosta.

Jsi tu autem, odpoví mu a nic nepřinese.

To je podřízená.

Dobře, vracím se k tématu, Říkáš myslivci. Kdo tam spravuje tu honitbu? Čí je to les? A jak říkám, komu můžou vadit krkavci? Nebo i jiný ptáci? Co by mohl kdo chtít otrávit jinýho?

Já myslím, že tam nahoře to je státní. Lesy ČR. Honitba nevím. Tady ve vsi je společenstvo, ale já netuším, kudy vedou hranice těch honiteb. Z druhé strany budou mít něco Pěnkovice.

Tak to zjisti, říkám mu. Obec má taky les, zeptej se hospodáře, ten tomu bude rozumět.

To máš pravdu, toho se zeptám.

Kafe od Karin je pěkně hnusné, ale jiné jsem ani nečekala. Naliju si do něj mlíko, ale o moc se to nezlepší.

Nejbližší rybník je Outěšek? ptám se. Nebo je něco blíž?

Možná ten lesní rybníček za Hájků statkem.

Ale kdyby to chtěli udělat rybáři, třeba kvůli vydře nebo tomu orlovi, tak to nebudou dávat tak daleko.

Určitě, rybáře bych vyloučil.

Se Sevim nejdu do lesa. Vydám se úplně na druhou stranu vsi. Ale v hlavě mi jede spousta otázek, které patří k té opačné straně. Nechci jít po silnici, kde jezdí čím dál tím víc aut, jak si tady na venkově každý koupí popelnici, sotva dostane řidičák. Zvlášť tímhle směrem na vyhlídku musím odvolávat psa každou chvíli. Nechci jít ani polňačkou, kde se předbíhají rekreační běžci a bikeři. Tak jdeme kousek polem a pak při kraji remízu oddělujícího dva půdní bloky, které nemohli kdysi rozorat, protože v místě je terénní zářez, kudy teď v předjaří teče hodně vody, jak odtává sníh. Sebi zase čenichá, ale vím, že tady se zdržují srny. Vyjdeme až nahoru na kopec, ne úplně až k vyhlídce, ta je stejně obsazená partičkou. Dál to stejně nejde, je tam ohradník. Pastvina je ještě prázdná, Vondráček krávy zimuje ve stáji. Ráda bych se posadila do trávy, ale je vlhko. Na chvíli se ale i tak zastavím a dívám se dolů na vesnici. Nemůžu uvěřit, že tam mezi námi žije někdo, kdo roznáší po okolí návnady napuštěné jedem. Rozházal to sice dál od vsi, ale i tam v té

části lesa vedou cesty, po kterých chodíme. Hodně lidí mívá psa na volno jako já. Děti taky lítají všude možné, v lese mají bunkry. Někde mezi námi žije bezohledný člověk. Člověk, který zabíjí zvířata. Travič.

Jako malá holka jsem se bála pana Malíka. Lukášek mi řekl, že pan Malík chytá kočky do želez. Pan Malík bydlel od Lukáška ob dvě chalupy v části vsi, kde žije strejda Karel. To je pod návsí, tam jsou ještě původní chalupy. Lukáškoví rodiče a vlastně i prarodiče bydleli úplně na kraji, v posledním stavení. Byla to možná největší usedlost, patrová, to nikdo jiný neměl. Neměli plot, to se mi líbilo. Za domem a stodolou se prostíral sad a pole. Lukášek to měl všechno prochozené, pořád někde šmejdil. Tvrdil, že Malíka viděl, jak nastražil železa na kočku. Kočky zasraný, slyšel ho nadávat. A já se tam pak bála chodit. Ne že bych na to železo šlápla, ale že bych v něm našla mrtvou kočku. O mnoho let později jsem se ptala babičky, jestli kladl pan Malík železa na kočky. Babička mi odpověděla, že o tom v životě neslyšela.

Pan Malík asi kočky nezabíjel. Jenže tenhle člověk past doopravdy nastražil. Veterinář mi řekl, že si myslí, že to auto, co tam večer viděl, patřilo Michalovi Vondráčkovi. Starej Vondráček přiznal, že pesticidy s karbofuranem měl. Jako otrávená návnada sloužily placenty. Zrovna se Vondráčkům telí krávy. To už by mohlo být pár nepřímých důkazů. Starej Vondráček věděl, že na louce je otrávený orel, a veterinář ho vezl domů. Šli se podívat do stáje, Michal tam někde byl. Možná mu to řekli, možná to řekli, než jeli prvně za mnou. Michal to mohl rozhodně vědět, přijet ovšem mohl, až když měl jistotu, že jsme pryč. Časově to vychází, měl na to pár minut, proto ho

veterinář ještě zahlédl odjíždět. A uklidit ty návnady nebylo v jeho silách, pro ně by musel nejspíš s traktorem, určitě ne s tím svým rádoby sportákem. Nemohl tušit, že se otrávil další ptáci ani že policie přizve stopaře.

Proč by to ale dělal?

Jdu podél pastviny k vyhlídce. Posedává tam obecní mládež. Asi před dvěma lety tu nechal Pavel postavit přístřešek, bývala tam jen lavička, a od té doby tady stále někdo sedí. Když tu nikdo nesedí, sednu si tu občas já. Chtěla jsem sem vzít babičku, ale odmítla šlapat do kopce. Naposledy jsem tady seděla s tátou. Říkala jsem mu, Vidiš, jak je to tu hezký. Ten tvůj kraj. Ta jemná linka kopců na obzoru. Kostelík naší vesnice, který je pořád nejvyšší a nejkrásnější z okolí. Trať, po které jezdí vlaky, které tady odsud vypadají jako modely na hraní. Dojedeš s nimi až do Rakouska, a o tom se ti v mládí ani nesnilo. Vidiš, jak se tu novej starosta konečně stará, támhle kolem obecní cesty vysázel švestky, tak se po pár letech budeme moct osvěžit jako vojáci Marie Terezie. A támhle někde je váš les, na kterej už jeden nemá sílu a druhého nezajímá.

Jak se blížím k vyhlídce, zahlédnu mezi pubertáky Mariku. Tento týden se ještě neozvala, že přijde na doučování, času má ale zjevně dost. Jdu k nim.

Dobrý den, ahoj, zdraví mě všichni. Ahoj teto, říká Marika. Vždycky mi tyhle „tety“ lezly na nervy.

Ahoj děcka, říkám zase já všem, ale obracím se k Marice, Tento týden nic? Že je už pátek...

Já jsem to nák podcenila, říká, Co zítra? Ve tři?

Přijď, odpovídám. Času už moc nemáš.

To je pravda, připouští.

Můžeme přijít taky? ptá se jeden kluk.

Jestli máš problémy s aritmetikou, tak se dostav, říkám mu.

Ten neví, o čem mluvíte, říká mi jiný kluk, toho poznám, je to syn Pavlova bráchy. Ostatní se smějí.

Tak se dobře bavte a nezapomeňte tady uklidit ten brajgl.

Jistě, my to tu vypucujem. Nebojte, jasně... přesvědčuji mě.

My to i zrecyklujem, dodává starostův synovec.

Směju se, ale to už nevidí, protože odcházím.

Babička dělá topinky a jsou cítit po celém baráku. Vajíčka máme od strejdy Karla. Česnek ze zahrádky. Akorát chleba je z konzumu.

Dojdeš pro pivo, úkoluje mě babička. Džbánek je vymytej.

Sebi, jdem do hospody, vyzvu psa a ještě vyrazíme na náves.

Sedni a čekej, řeknu mu před hospodou.

Uvnitř je to stejné jako vždy. Je pátek, relativně brzy na to, aby už dorazili večerní hosté, takže zatím sedí jen u stolu štamgastů klasické osazenstvo. Říkáme jim s babičkou trubky. Trubky sedí hned u výčepu. Bývá jich různě, čtyři až osm, a chodí skoro denně. Rozhodně chodí v pátek. Trubky nezdraví, tedy rozhodně nezdraví mě a já je ve svém věku první zdravit nehodlám. Ale když někam vstoupím, jsem zvyklá pozdravit, a tak zdravím toho, kdo stojí za pípou. Což je buď hospodskej, nebo Alena. Dnes je tam Alena.

Babička je z generace žen, která do hospody nechodí. Já jsem z generace žen, která začala chodit do hospody,

sotva jí nalili. Na venkově to většinou proběhlo bez ohledu na věk. Tady už ale do hospody zajdu málokdy. Pravidelně chodí strejda Karel, hrát karty. Je jich ale na mariáš čím dál méně.

Ahoj, zdravím teda Alenu a podávám jí přes pult džbánek. U štamgastů zatím sedí čtyři. Mlčej. To mě na nich vždycky fascinuje. Někdy mlčej a koukaj do svých piv. Mlčej společně. Jako mystici.

Tři dvanáctky, objednávám. Vždycky si s babičkou dáváme to lepší pivo. I když teď mimo sezónu bude mizerně odtočené, trubky to nepijou.

Prej jsi našla nějakýho otrávenýho ptáka, ptá se mě Alena, ale docela potichu, aby ji chlapi neslyšeli.

Jak to víš? ptám se. Jak se to může šířit tak rychle?

Od Karin, byla na obědě.

Aha.

Říkala, že je dnes bez Pavla, že někde chodíte s policií.

To máš správné informace.

A už se ví, kdo to byl? vyzvídá.

Ne. Ale dej si pozor na děti, říkám jí. Aby na nic podezřelýho nesahaly, je to prudkej jed.

Do lesa samy nechodí, ujišťuje mě Alena, jen na hřiště. A teď v zimě ani tam moc ne. To je hrozný. Taková bezohlednost. Na, tady to máš, podává mi pivo. Sto pět.

Sto dvacet, podávám jí dvoustovku. Vráť mi drobné a rozloučíme se.

Před hospodou čeká Sebi. Přihnu si trochu ze džbánku, jako jsem to dělala v dětství, když mě pro pivo posílal taťka. A pokaždé jsem si řekla, To je hnusný, jak to můžou pít. Dneska mi pivo chutná a dětem by už do džbánku nikdo nenalil ani tady v Borkově.

Babiččiny topinky jsou nejlepší na světě. Vyprávím jí u večere o dnešním pátrání. O tom, jak se obcí šíří zprávy. Už je to v hospodě.

Takže zítra je to všude, shrnuje babička.

Babička vařila, tak já sklízím a myju nádobí. Cinkne mi zpráva. Poděkuju za výbornou večeři a jdu k sobě.

Jak se má váš pes, stojí v esemesce. Podepsán Honza Marek.

Tak na tohle asi nebudu reagovat. Zapnu si laptop. Zkontroluju poštu, dívám se na zpravodajství a dopíjím u toho pivo od večere. Chci si pustit seriál. Předtím ale přece odepíšu: Má se skvěle. Ty otrávené návnady jsme našli. Katka F.

Odepisuje obratem: To je dobře, alespoň budou jasné rozborý. Bylo to daleko od nálezu?

Takže si budeme dopisovat? No chápu, je zvědavý jako všichni. I když ho pořád podezírám.

Asi dvě stě metrů nahoře v louce. Byly to zvířecí placenty.

Tak to by se mělo nahlásit na veterinární správu. Byly kravské?

Asi ano. Identifikoval to psovod, já to nepoznám. Jak se to likviduje?

Vozí se do kafilerky.

Aha. Dík za vysvětlení. Hezký večer.

Děkuji za informace a také vám přeji hezký večer. Pozdravujte psa.

Celé roky jsem si v sobotu kupovala noviny, teď už ne. Konzum provozují Vietnamci a už noviny neberou. Číst si zprávy v počítači není tak pěkné jako šustit rozloženými

novinami. Ale zvyk je zvyk. Snídám u počítače a pročítám zpravodajské servery. Zaujme mě titulek *Otrávený orel zmizel před příjezdem policistů*. Obdivuju, že ten novinář vyhmátl neomylně jedinou zajímavost naší kauzy. Mají na to na žurnalistice nějaký seminář? Zásady tvorby titulků?

Otrávený orel zmizel před příjezdem policistů

Policisté vyšetřují nález šesti mrtvých zvířat: orla mořského, jednoho káněte a čtyř krkavců v Borkově v jižních Čechách. Podle policie zvířata zřejmě někdo otrávil. Kriminálníisté zkoumají zajištěné stopy a žádají veřejnost o pomoc. Pokud někdo ve čtvrtek zaznamenal v okolí Borkova pohyb lidí nebo vozidla, měl by se obrátit na policejní koordinátorku Natálii Berkovou, telefonní číslo 774 500 999 nebo na bezplatnou linku 158. Pachateli hrozí až pět let vězení, informovala ČTK mluvčí jihočeské policie Monika Švecová.

„V dané věci zahájili kriminalisté úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání čtyř trestných činů, konkrétně z týrání zvířat, pytláctví, neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami a z nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Za uvedené činy stanovuje trestní zákoník až pětiletý trest odnětí svobody,“ uvedla mluvčí.

Policisté ve čtvrtek přijali oznámení o nálezu uhynulého orla mořského na území obce Borkov. Zvíře vykazovalo známky otravy, mělo křečovitě roztažená křídla a zaťaté pařáty. Do příjezdu policie orel z místa nálezu zmizel. Zda šlo o otravu nervovým jedem karbofuranem, který pytláci k likvidaci dravců používají nejčastěji, určí pitva dalších nalezených ptáků.

Přivolaný psovod se speciálně cvičenými retrievery včera prohledal lokalitu kolem místa nálezů. Nalezených zvířat bylo poměrně hodně, nejedná se ale o rekordní počet. Byly nalezeny i otrávené návnady, které jsou předány na toxikologický rozbor, stejně jako těla uhynulých ptáků.

Babi, píšou v novinách o naší kauze.

O jaké kauze. Že chtějí zrušit poštu?

Ne, o orlovi.

Ty máš v hlavě jen toho ptáka. A co píšou?

Přečtu babičce článek.

Prosímtě, diví se, Je to v novinách. A s tebou nikdo nemluvil.

A proč by se mnou měl někdo mluvit, vždyť si to řeší policie. Hledají svědky.

To jsou dost naivní. Tady jim nikdo nic neřekne. Leda tak chataři.

Po snídani jdu na zahradu. Slunce nesvítí, je pět stupňů a ani psovi se nechce z baráku. Ale mě to tahá za ruce. Vezmu z kůlny hrábě a vyhrabávám starou trávu a mech. Babička mi říká, ať to neuspěchám, ale já už mám zimy plné zuby, chci být venku a fyzicky pracovat. Poslední roky jaro přicházelo rychle. Letos jako by se nedělo nic, nasněží, několik dní leží sněh, pak roztaje, na dva dny vysvitne slunce, kos začne vyzpěvovat, pak zase sněží, kos nikde, pak to taje a pořád dokola. Odvážím trávu s mechem do kompostu a naplním další kolečko. Je to tak rutinní práce, že by se u ní dalo i přemýšlet, ale já si v jeden okamžik vzpomenu na veterinárovu esemesku a od té chvíle už si v hlavě jenom píšu zprávy s Honzou Markem. To je tak drzej chlap, že zaměstná i při vyhrabávání mechu.

Nemám dost energie shrabat celou zahradu najednou, protože se snažím mechu vytahat co nejvíc. Dokud se tráva kosila jen párkrát a sušila pro králíky, o žádném mechu jsme nevěděli. Uklidím hrábě a ještě si rituálně obejdu zahradu. Tahám očima sněženky ze záhonu. Hledám špičaté lístky krokusů, jestli někde už netrčí z tmavé hlíny.

Ve tři přijde Marika, jak jsme se domluvily. Nemá ani pravítko, ani kružítko, ani papíry, akorát vytištěný test. Nedovolím jí povídat si s babičkou, protože nejdřív je třeba splnit povinnosti. Normálně by si s babičkou ani povídat nechtěla, ale je to o něco lepší než matematika.

Ty to tu máš tak hezký, říká mi pokaždé, když ke mně přijde. Většinou se učíme v kuchyni, ale dnes babička peče buchty. Stojí u dlouhého okna, ve kterém je obraz jak v širokoúhlé televizi, a dívá se ven. Dá se odsud zahlédnout horu a přilehlé vršky, ale i okolí vsi a do naší i sousední zahrady. Chvilí ji nechám. Pravítko jsem našla, kružítko už nemám.

Pojď, jdeme na to. Kolik je součet úhlů v trojúhelníku, ptám se jí.

Devadesát, zkouší číslo, které už zřejmě slyšela.

Ne, to je pravý úhel.

Sto dvacet? Dvě stě? přidává.

Sto osmdesát. Narýsuj trojúhelník, jaký tě napadne. Tak a teď mi řekni, jak se jmenují ty strany, která je přepona? Jak se jmenují ty druhé dvě? Jsou vnitřní úhly tupé nebo ostré? Co je výška a co je těžnice? Kružnice opsaná, kružnice vepsaná.

Sedíme tam hodinu a Marika je unavená. Já jsem taky unavená. Nevím, jestli je hloupá, zanedbaná nebo líná.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Přechodné období.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.